

[Bartholdy.]

nærer intet Had til vore tysksindede Medborgere, og vi ønsker stadig at leve i fuld Fordragelighed med dem, som vi paa saa mange Omraader kunde gøre det før 1933, men det er ikke vor Skyld, at dette fordragelige Forhold er blevet ødelagt, og vi venter paa Erkendelse fra Hjemmetyskerne af, at det er deres egen Skyld. En saadan Erkendelse kom ogsaa sidste Efteraar, da den nye tyske Forening „Bund deutscher Nord-schleswiger“ blev stiftet. Man erkendte da, at Danmark lige siden 1920 havde givet det tyske Mindretal ualmindelig gode Kaar i kulturel og politisk Henseende. Man priste det gode Forhold, der havde været mellem dansk og tysk indtil 1933, og indrømmede, at der siden da var sket Handlinger, der havde ødelagt det gode Forhold, og som man maatte beklage. Og man udtalte til sidst Haabet om, at dette gode Forhold igen kunde blive oprettet, og afgav et Løfte om fuld Loyalitet mod den danske Stat i Fremtiden.

Vi har naturligvis fra dansk Side hilst disse Røster fra Mindretallet med stor Glæde, og vi vil ogsaa gerne tro, at denne Erkendelse er ærligt og oprigtigt ment fra den nye Sammenslutnings Side, og at Ledelsen har troet, at den kunde faa i hvert Fald den største Del af Mindretallet bag sig efter den bebudede nye Kurs. Men naar man har fulgt lidt med i det nye tyske Blad, har man ikke kunnet undgaa at se, hvor stærke Brydningerne er inden for Mindretallet. Der er saare langt fra Enighed om at følge den bebudede loyale Linie, og jeg vil tro, at det i Øjeblikket kun er et Mindretal, der staar bag den. Langt de fleste Hjemmetyskere og blandt dem sikkert næsten alle, der sidder eller har siddet i Faarhuslejren, og deres Paarørende er opfyldt af alt andet end loyale Følelser over for den danske Stat.

Hvis man skal dømme efter Bladet, hvilket man vel har Lov til, da det jo netop blev skabt som Organ for den loyale Fløj, har der allerede fra Starten været en stærk Bitterhed og Kritik, navnlig over Straffefølgningen. Gang paa Gang har Bladet søgt at fremstille Forholdet, som om der siden den 5. Maj 1945 er begaaet alvorlige Overgreb fra dansk Side, og man har hævdet, at mange ansete Mænd, der aldrig har forbrudt sig mod bestaaende Love, er blevet underkastet Paragraffer med tilbagevirkende Kraft, og nu vandrer disse Mænd for lang Tid i Fængsel, deres Eksistens trues eller ødelægges, Kvinder og Børn straffes derved, og det sker, skønt alle de anklagede kan henvise til, at der forelaa Tilladelse, saa de ikke behø-

vede at nære Betæneligheder ved at melde sig som Tidsfrivillige. Bladet skriver:

„Deres Samvittighed var ren, de mente at handle ogsaa i den hjemlige Befolknings Interesse“.

Dette er vitterligt forkert. Der er næppe mange af de Tidsfrivillige, som i Modsætning til de Frontfrivillige har været i Tvivl om, hvorledes deres danske Medborgere saa paa dette Forhold, og Mindretallet kan heller ikke have været uvidende om Borgerlig Straffelovs § 101, hvori der som bekendt staar, at danske Statsborgere, som bærer Vaaben mod den danske Stat, eller som under Krig ved Raad eller Daad svækker den danske Stats Kampdygtighed, straffes med Fængsel fra 2 til 12 Aar. At man ikke har været uvidende om denne Paragraf ses ret tydeligt deraf, at „Der Nordschleswiger“ igennem længere Tid har søgt at bevise, at Danmark ikke var i Krig med Tyskland fra 1940 til 1945, og at det derfor heller ikke kunde være straffbart at melde sig til tysk Kristtjeneste. Bladet anklager os nu for at føre, hvad det kalder en Sherif-Politik, og sammenligner det med Køller-Politikken. Efter Bladets Mening er det en meget kortsynet Politik til stor Skade for det gode Forhold, man netop nu fra tysk Side ønskede at faa genoprettet.

Det er ogsaa denne Politik, mener Bladet, der har gjort sig gældende i Skole-spørgsmaalet, og i Forbindelse hermed forsøger Bladet for øvrigt at skyde en Kile ind mellem de fødte Nordslesvigere og dem, der er kommet nordfra, et Forsøg, man ogsaa tidligere fra tysk Side har gjort, naar man vilde fremme grænsepolitiske Interesser. Bladet skriver derom, at Forskellen mellem Nordslesvigere og Rigsdanske er blevet større siden den 5. Maj i Fjor og truer nu med at vokse til aabenlys Modsetning. Det, man vil med denne Tale, er tydeligt nok. Det gaar igen baade i Skolespørgsmaalet og i Straffespørgsmaalet. Man vil gerne tilskrive de nordfra kommende, Rigsdanskerne, der ikke er indlevet i Grænselandsforholdene, en lille Klike Modstandsfolk, Skylden for den skarpe Kurs over for Mindretallet, en Kurs, som den hjemmehørende Befolkning i Virkeligheden er Modstandere af.

Denne Fremhæven af, at det er en mindre Gruppe, der forstyrrer det gode Forhold i Grænselandet, kommer særligt til Orde i nogle Artikler i Bladet om Amnesti. Man skriver heri — jeg beder om Formandens Tilladelse til at citere —:

„Siden Fordringen om Amnesti blev fremsat i Rigsdagen (under Behandlingen